

FEMTENDE KAPITEL

Sandheden om Selene Oradea

Aleera stod stille. Frosset som en statue, der kun kunne stå og kigge på. Hun prøvede forgæves at ryste stivheden af sig, men hun kunne ikke røre sig. Hun kunne mærke et par bløde hænder der tog om hendes overarme. Normalt ville hun undvige, men den chokerende besked, havde taget det fra hende midlertidigt. Viljeløs som en zombie lod hun Atmes føre hende over i en af de røde stole, som hun havde sat i for bare tyve minutter siden og kigget i bøger om Oradea-familiens engel, som hun troede var den der viste sig i hendes drømme. Hun havde taget fejl og nu knælede en anden families engel foran hende, med bekymringen strålende ud af øjnene.

”Hvordan har du det, Aleera?” spurgte Atmes blidt. ”Jeg ved godt det er en forfærdelig besked at høre, men det er sandt. Atmes-familien jagede varulve, ligesom din familie jager vampyrer. Din mor jagede begge.”

”Hun jagede kun vampyrer,” hviskede Aleera; hendes læber rørte sig næsten ikke.

Hun kunne ikke klare det. Hendes sind truede med at bryde sammen, på grund af alt det Atmes sagde om hendes mor. Hun ville ikke høre sådan noget vås om hendes højtelskede, afdøde mor. Men alligevel var det noget i hendes hjerne som ville høre mere om hendes mor. Atmes var en engel og engle kunne ikke lyve, hvis de var ægte. Det havde hendes bedstefar engang nævnt for hende. Ren skønhed og uskyldighed, taler altid sandt.

”Ja, når hun var sammen med andre. Gik hun på jagt alene, fremkaldte hun altid mig og så jagede vi varulve, men

derhjemme foregav hun at jage vampyrer. Man fattede aldrig mistanke.”

”Er du sikker?”

”Helt sikker. Anaya ville ellers have fortalt det til mig.”

Endelig. Aleera fik endelig rystet chokket af sig, som havde bragt den forfærdelige statuelignende tilstand med sig. Hun rørte svagt på sig og kiggede så hårdt ind i Atmes øjne.

”Hvorfor kalder du min mor, Anaya? Hendes navn er Selene,” sagde Aleera koldt.

”Det er lidt af en lang historie.”

”Vi har resten af natten, hvis det er tid du mangler,” sagde hun bestemt og satte sig bedre til rette. Hun gjorde gestus mod stolen ved siden af sig. Atmes satte sig tungt ned i den og sukkede. Hans vinger lagde sig beskyttende om ham og han tromlede med fingrene mod armlænet. Han lignede en der var splittet imellem at fortælle hende historien eller lade være. Han ville ikke give hende flere chok. Aleera rømmede sig. ”I dag, tak.”

Atmes sukkede.

”Jeg har været hos Atmes-familien siden starten af det elvte århundrede. Det er lang tid vil nogen mene, men for mig der lever i en halskæde og kun kommer ud til jagt eller når jeg skal heale nogen, er det ikke. De første to hundrede år kan jeg godt huske, for dengang var halskæden ikke min lænke og jeg kunne bevæge mig frit. Men på grund af, at jeg tit var i farezonen når de konfronterede en varulv, besluttede de sig at forsegle mig i en halskæde. Lavet i sølv for at varulven ikke ville gå til halsen, for de kan ikke tåle at komme i kontakt med sølv. De formede vedhængen, som jeg blev fanget inde i, som en engel, så alle i familien vidste hvad jeg var. En af kvinderne i familien

var lidt poetisk og man lod hende skabe mit fremkaldelsesdigt. Det var det jeg sagde til dig i drømmen. Ikke det smukkeste digt. Jeg har aldrig været en stor fan af det, for det er ikke særlig godt. Men hun kunne lide det, så jeg gik hende ikke imod,” Atmes grinede til sig selv over mindet. Trods grinet var smilet sorgmodigt over mindet om den dårlige digter. ”Årene gik og tidsaldrene for forbi mig. Når man kun bliver fremkaldt cirka tolv gange om året, er alting forandret hver gang. Men som tiden gik, blev familien mindre og mindre.

Ser du, familien består kun af kvinder. Ligesom i din familie, er Atmes-familien forbandet til kun at få piger, mens din familie kun får drenge. Dig undtaget. Men medlemmerne af familien blev oftere og oftere dræbt, og derfor voksede bestanden af varulve. Kvinderne var også nødt til at tage barsel fra jagten, når de var gravide og mændene var til ingen hjælp. De fleste stak halen mellem benene, ved deres første møde med en varulv. De var simpelthen store kujoner og overlod det hele til kvinderne i familien, så selvfølgelig blev der færre og færre familiemedlemmer. Der har din familie det nemmest, da den kun består af mænd. Og kvinderne i den, er modige nok til at hjælpe.”

”Vent lidt Atmes,” brød Aleera ind. ”Du siger at Atmes-familien kun består af kvinder og Oradea-familien af mænd. Min mor var en Atmes siger du og hun giftede sig med en Oradea. Er det så derfor at jeg blev født? At de to familiers forbandelser ophørte hinanden og er mine brødre så de første drengebørn i Atmes-familien i flere århundreder?”

”Det kommer jeg til senere, Aleera.”

”Kan du ikke bare sige det nu?”

”Og ødelægge historien? Det tror jeg ikke. Så lad være med at være så utålmodig og lad må gå i gang med historien igen. Så vil du også hurtigere få det at vide.”

”Det vil gå endnu hurtigere hvis du blot spyttede det ud nu. Og jeg er ikke utålmodig!”

”Noget tyder ellers på at du er det.”

”Overhovedet ikke.”

”Jamen Aleera,” sagde Atmes roligt og en mine der sagde, at han havde skovlen under hende, ”hvis du ikke er utålmodig, som du hårdnakket påstår du er, så gem dine spørgsmål til senere og lad mig fortælle videre. Hvad siger du til det?”

Aleera åbnede munden og lukkede den så. Hun havde jokket i spinaten og hvis hun ville vise at hun var tålmodig, måtte hun tie stille og lade ham afslutte historien. Men hun ville så gerne have det at vide. Hun ville gerne finde ud af, om det virkelig var grunden til at hun blev født som pige. Fordi hun var en Atmes og at intet overnaturligt var indblandet i det hele. At Gud ikke havde en finger med i spillet, men at de to forbandelser havde nulstillet det hele, så begge køn kunne blive født. Det havde Gud nok aldrig regnet med ville ske og på grund af det, var hun ikke den eneste i familien som var speciel. Hendes fem brødre var det også. Det bragte smilet frem på hende. Så var hun alligevel ikke så hellig og udset til at dræbe Vlad Dracula, men hun ville stadig gerne være den, som gennemborede stedet hvor hans hjerte skulle være. Se hans grimasse af smerte, høre hans sidste ord i sit øre og være badet i aske, når hans femhundredre gammel krop blev til en kaskade af aske.

”Skal jeg fortælle videre, Aleera?” spurgte Atmes hende, og hendes fjerne øjne blev igen nærværende. ”Er du søvnig? Vil du sove? Jeg kan altid fortsætte en anden dag.”

Nej, det skal du ej! Sætningen rumsterede inde i hendes hoved, men det var en anden sætning som kom ud af hendes mund. ”Forsæt bare. Jeg tænkte lidt.”

”Hvor kom jeg til? Nå, ja,” Atmes satte sig bedre til rette i stolen og foldede armene i skødet. Vingerne blafrede let. ”Familien blev mindre og mindre som årene gik. Til sidst var vi i undertal, for flere og flere mennesker blev bidt og blev ved fuldmåne forvandlet til disse store, grumme ulve.

Da din mor blev født i starten af tresserne, var der kun en snes medlemmer af familien tilbage. En efter en faldt de alle i kamp og til sidst, da din mor var seksten måtte din mor og mormor flygte. De tog nye navne og stoppede for nogle år med at jage varulve. Din mor hed først Anaya Atmes, men det blev ændret til Selene Richards og senere Oradea. Det er derfor jeg omtaler din mor Anaya, for under det navn kendte jeg hende. Din familie kendte hende under et navn, som beskyttede hendes identitet.

Da din mor gik på college, døde din mormor og Anaya blev det sidste levende medlem af Atmes-familien. Efter sin uddannelse flyttede hun til Angelshill og mødte din far. De giftede sig og fik dig og dine brødre. Det du spurgte mig om før, det om familiernes forbandelser ophævede hinanden, sådan at begge køn kunne blive født, passer. Hvis Anaya havde forsat med at få børn efter Brendan, ville du måske have søstre. Men sådan endte det ikke.”

Atmes tav over mindet af Aleeras mor og ligeså gjorde Aleera.

Hendes hoved kværnede med al den information, hun lige havde fået at vide. Det hele føltes som en løgn, en utrolig historie om en andens mor end hendes.

”I dit og dine brødre årer flyder både blod fra Atmes og Oradea. Det betyder at I er bestemt til at jage begge dele. Både varulve og vampyrer. Det er ikke så lidt af en pligt som ligger på jeres skuldre, men jeg tror aldrig, at én med Atmes blod i årerne, nogensinde vil jage varulve igen. Du er anderledes optrænet og det du kan, vil ikke kunne hjælpe dig i kamp,” sagde Atmes bedrøvet. ”Desværre.”

”Min mor,” sagde Aleera med en svag stemme. Hun rømmede sig og stemmen genvand lidt klang og styrke. ”Min mor nævnte det aldrig nogensinde til mig eller nogen andre.”

”Jo, hun fortalte dig om halskæden, nævnte digtet for dig og kom med små hits til dig i hverdagen. Du opdagede det jo aldrig og det ville heller ikke have været det bedste, hvis du havde. Din mor holdte det hemmeligt overfor alle. Det sidste menneske der kendte til hendes hemmelighed, inden hendes død, var din afdøde mormor. Din mor turde ikke fortælle det til din far, i tilfælde af at det slap ud og varulvene ville komme og dræbe hende og din familie. Den eneste hun snakkede med det om, var mig. Jeg var den eneste hun kunne stole på og fortælle alt til, uden at der blev rystet hoveder af hende eller sendt tvivlende blik. Selvom din familie jager vampyrer og sikkert ville tro på det og hjælpe til, ville det være for stor en byrde. Det vidste Anaya og derfor tiede hun stille om det. Men varulvene blev som bekendt ikke hendes død. Vampyrerne, dem som hun ikke var skæbnebestemt til at jage, tog hendes liv.

På et tidspunkt fortalte Anaya mig, at hun havde giftet sig ind i den perfekte familie. En familie der var ligesom hendes. De jagtede også nogle af nattens skabninger, så hun skulle aldrig bruge en undskyldning når hun ved fuldmåne ville jage varulve. Din familie satte aldrig spørgsmålstegn ved hvordan det kunne være, at hun var en god jæger. Hun fortalte bare at hendes far var blevet myrdet som barn, og hendes mor havde derfor tvunget hende til at lære alle former for selvforsvar. Man kan altid spørge sig selv, hvorfor en mor lærer ens barn op i kamp med sværd, knive og pistoler. Men mødre er jo altid så overbeskyttende,” Atmes undslap et fnis og kiggede på Aleera, for at se om hun også fandt det sjove i det, men hans ansigt blev bekymret ved synet af Aleeras. Hun sad ganske bleg i stolen, med et ansigtsudtryk der hele tiden skiftede mellem forvirring, raseri og tegn på gråd. ”Aleera, har du det godt?”

”Om. Jeg. Har. Det. Godt?” hvert ord var en sætning for Aleera, da hun tvang dem ud mellem hendes frosne læber. Hendes hænder knugede om armlænene og hun stirrede stift frem på Atmes. ”Jeg har det overhovedet ikke godt!” eksploderede Aleera, med et hysterisk tonefald. ”Jeg sidder her, midt om natten og hører på en engel, der lige er kommet ud af den halskæde, jeg har båret på i otte år! Det er ikke normalt! Hvad der mindre er normalt, er, at denne engel kendte min mor og kalder hende ved et vildt anderledes navn. Anaya Atmes. Hun hedder Selene Oradea! *Og hun var min mor!*”

Aleera skreg det sidste ud i rummet, for op og kom i farten til at skubbe stolen bagud. Den vippede et kort øjeblik på bagbenene, havde den arme ville de baske for at genvinde balancen, men i stedet faldt den tungt bagud og ramte gulvet med et rabalder.

Atmes og Aleera stivnede på samme tid og strakte begge ører for at lytte efter stemmer og larm ude fra gangen. Men alt var stille i slottet. Ingen syntes at have hørt, en stol falde til gulvet og heller ikke Aleeras skrigeri.

Aleera tog en dyb indånding og begyndte igen.

”Jeg ved ikke hvorfor du vil binde mig sådan en historie på ærmet, men det virker ikke, Atmes,” hun udtalte hans navn drævende. ”Jeg tror ikke et ord på hvad du siger om min mor. Det hele er løgn og det som ikke er, det som er sandheden, har du på en eller anden måde fundet ud af. Ja! Du viste dig i mine drømme og for at kunne gøre det, var du inde i min hjerne. Det opfangede du det hele og brugte det til din løgnehistorie. Men det virker ikke! Ikke på mig! For min mor var ikke sådan, hun var kærlig, forstående og jagtede sjældent vampyrer, kun et par gange om måneden.”

”Når det var fuldmåne,” sagde Atmes roligt, som ville hans stemme dæmpe hende.”

”Nej, jeg har sagt det virker ikke på mig! Kan du ikke bare skride, smutte af helvede til? Hvad med at tage op og se Gud? Det har du sikkert ikke gjort i lang tid!” Aleera råbte lungerne tomme, og måtte stoppe for at hoste det ud. Da hun fortsatte råbte hun ikke, men talte forsat med en højroset stemme. ”Denne Atmes-familie, den findes vel ikke? Det pure opspind. Du er en gemen løgner, der nyder at ødelægge folks syn og minder om folk. Og du er overhovedet ikke nogen engel! En engel kan kun fortælle sandheden og du lyver!”

”Jeg er en engel, Aleera,” sukkede Atmes, ”hvordan vil du ellers forklare vingerne?”

”De er falske. Du er bare en dæmon som var fanget i halskæden og kom ud.”

”Det der er mere en løgnehistorie, end den sande historie jeg har fortalt dig.”

”Jeg gider ikke længere lytte. Jeg går min vej og jeg vil aldrig mere se dig igen!”

Aleera skyndte sig forbi ham, flåede døren op og løb ud på gangen. Hun løb hele vejen hen til sit værelse, mens hun kæmpede mod tårerne, der sad i hendes øjenkroge og truede med at vælte ud. Hvorfor skulle hun nu græde? Havde Vlad Draculas angreb på hende, ødelagt hendes tårekanaler eller bare banket hul på låget, der sad over dem?

Hun lukkede døren forsigtig i efter sig, da hun trådte ind på sit værelse. Lidt selvbeherskelse havde hun endnu og det sidste hun ønskede var, at nogen fra hendes familie bankede på og ville se hende sådan. Helt sammenbrudt.

Aleera smed sig på sengen og begravede ansigtet i puden, men hun græd ikke. Hun kæmpede hårdt imod dem. Hun hørte derfor ikke døren stille blive åbnet og lukket igen. Hun opdagede ham først, da han snakkede til hende.

”Tænk på det jeg sagde, Aleera,” hans stemme var som flyvende honning, sødt og klistret, men den havde også et strejf af sorgmodighed.

Aleera for om på ryggen og stirrede først rædselsslagen på ham, så rasende.

”Sagde jeg ikke, at du skulle smutte?”

”Jo, men den eneste måde jeg kan det på, er ved at forsvinde ind i halskæden igen,” Atmes pegede på halskæden omkring hendes hals. ”Men inden jeg forsvinder, vil jeg bede dig om at tænke det igennem jeg fortalte dig. Kan du se bare lidt mening i det hele, så kontakt mig igen. Gør du ikke, skal jeg nok stoppe med at forstyrre dig. Skal du bruge lidt at tænke over, inden du

beslutter dig, så ligger der nogle bøger til dig nede i biblioteket.”

Han stirrede afventende på hende, som ville hun sige noget fornuftig til det, men hun havde kun et ord til overs for ham.

”Skrid.”

”Som du vil,” sukkede han og i et lysglimt var han væk.

Et kort øjeblik var halskæden var mod Aleeras hud, men så blev den som før. Aleera rakte op tog den af, og for første gang i de sidste otte år, lagde hun den ikke på natbordet, men åbnede skuffen i det og lagde halskæden derned.